DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, 15 marca 1951 | Nr 3 | Poz. 19—29

TREŚĆ:

19
ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 stycznia 1951 r.
(Nr E. Org. II-4/54)

w sprawie ustalenia siedzib i zasięgu terytorialnego rejonowych kierownictw robót wodno-melioracyjnych.

Za zgodą Prezydium Rady Ministrów zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się dla rejonowych kierownictw robót wodno-melioracyjnych w wydziałach rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych siedziby i zasięg terytorialny według załącznika do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Jednocześnie uchyla się zarządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej z dnia 23 sierpnia 1949 r. w przedmiocie ustalenia siedzib i zasięgu terytorialnego Rejonowych Kierownictw Robót Wodno-Melioracyjnych (Dz. Urz. M.R. i R.R. Nr 15, poz. 78).

§ 3. Zarządzenie to obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

Załącznik do zarządzenia Ministra Rolnictwa i R.R. z dnia 26 stycznia 1951 r.

Wykaz Rejonowych Kierownictw Robót Wodno-Melioracyjnych

L.p.	Siedziba:	Obejmuje powiaty:
	Województwo warszawskie	
1.	Ciechanów (tymcz. siedziba w Mławie)	ciechanowski, mławski i pułtuski
2.	Ostrów Mazowiecka	ostrowski i ostrołęcki
3.	Płock	płocki i gostyniński
4.	Przasnysz	przasnyski i makowski
5.	Siedlce	siedlecki, sokołowski i węgrowski
6.	Sierpc	sierpecki i płoński
7.	Warszawa-Zachód	grodzisko-mazowiecki, grójecki, sochaczewski i zachodnia część powiatu warszawskiego (po lewej stronie Wisły),
8.	Warszawa-Wschód	garwoliński, miński, radzymiński i wschodnia część powiatu warszawskiego (po prawej stronie Wisły).
	Województwo bydgoskie	
9.	Brodnica	brodnicki i rypiński
10.	Bydgoszcz	bydgoski i szubiński
11.	Chełmno	chełmiński i świecki
12.	Chojnice	chojnicki i tucholski
13.	Grudziądz	grudziądzki i wąbrzeski
14.	Inowrocław	inowrocławski, żniński i mogileński
15.	Nakło n/Notecią	sępoleński i wyrzyski
16.	Toruń	toruński i lipnowski
17.	Włocławek	włocławski i aleksandrowski
	Województwo poznańskie	
18.	Gniezno	gnieźnieński i wrzesiński
19.	Kalisz	kaliski i turecki
20.	Konin	koniński i kolski
21.	Leszno	leszczyński, gostyński i rawicki
22.	Nowy Tomyśl	nowotomyski, wolsztyński i międzychodzki
23.	Ostrów	ostrowski, jarociński, krotoszyński i kępiński
24.	Piła	pilski i czarnkowski
25.	Poznań	poznański, średzki, śremski, kościański i szamotulski
26.	Wągrowiec	wągrowiecki, chodzieski i obornicki

Województwo łódzkie	
27. Kutno	kutnowski i łęczycki
28. Łask	łaski
29. Łódź	łódzki i brzeziński
30. Piotrków	piotrkowski i radomszczański
31. Sieradz	sieradzki
32. Skierniewice	skierniewicki, łowicki i rawski
33. Wieluń	wieluński
Województwo kieleckie	
34. Busko	buski i pińczowski
35. Końskie	konecki i opoczyński
36. Kielce	kielecki, jędrzejowski i włoszczowski
37. Radom	radomski i kozieniecki
38. Sandomierz	sandomierski i opatowski
39. Starachowice	iłżecki
Województwo lubelskie	
40. Biała Podlaska	bialski oraz gminy Romanów i Wisznice pow. włodawskiego
41. Chełm	chełmski i włodawski bez gmin Romanów i Wisznice
42. Hrubieszów	hrubieszowski i tomaszowski
43. Janów Lubelski	kraśnicki i biłgorajski
44. Lublin	lubelski, lubartowski i puławski
45. Międzyrzec Podl.	łukowski i radzyński
46. Zamość	zamojski i krasnystawski
Województwo białostockie	
47. Białystok	białostocki
48. Bielsk Podlaski	bielski
49. Ełk	ełcki, gołdapski, olecki i suwalski
50. Grajewo	grajewski i augustowski
51. Łomża	łomżyński, kolneński i wysoko-mazowiecki,
52. Sokółka	sokólski
Województwo olsztyńskie	
53. Kętrzyn	kętrzyński, węgorzewski i giżycki
54. Lidzbark Warmiński	lidzbarski, braniewski, iławecki i bartoszycki
55. Morąg	pasłęcki, morąski i suski
56. Mrągowo	mrągowski, piski i reszelski
57. Ostróda	działdowski, nowomiejski i ostródzki
58. Szczytno	szczycieński, nidzicki i olsztyński
Województwo gdańskie	
59. Gdańsk	tczewski i część pow. gdańskiego na zachód od Wisły
60. Elbląg	elbląski i malborski
61. Kwidzyń	kwidzyński i sztumski
62. Starogard Gdański	kościerski i starogardzki
63. Nowy Dwór	część pow. gdańskiego między Wisłą i Nogatem.
64. Wejherowo	morski, kartuski i lęborski
Województwo koszalińskie	
65. Koszalin	białogardzki, koszaliński i kołobrzeski
66. Sławno	sławieński i miastecki
67. Słupsk	słupski i bytowski
68. Szczecinek	szczecinecki i człuchowski
69. Wałcz	wałecki, złotowski i drawski
Województwo szczecińskie	
70. Gryfice	gryficki, kamieński i woliński
71. Myślibórz	myśliborski, chojeński i pyrzycki
72. Stargard Szczeciński	stargardzki, choszczeński i łobeski
73. Szczecin	szczeciński, gryfiński i nowogardzki
Województwo zielonogórskie	
74. Gorzów Wlkp.	gorzowski i strzelecki
75. Słubice	rzepiński i sulęciński
76. Międzyrzecz	międzyrzecki, skwierzyński i świebodziński
77. Sulechów	sulechowski, zielonogórski i krośnieński
78. Kożuchów	kożuchowski, szprotawski, głogowski i wschowski
79. Żary	żarski, żagański i gubiński
Województwo wrocławskie	
80. Bystrzyca	bystrzycki, kłodzki, ząbkowicki i strzeliński
81. Jelenia Góra	jeleniogórski, kamieniogórski, lwówecki, lubański i zgorzelecki
82. Legnica	legnicki, złotoryjski, bolesławiecki i lubiński
83. Oleśnica	oleśnicki, trzebnicki, milicki i sycowski
84. Świdnica	świdnicki, wałbrzyski, dzierżoniowski i jaworski
85. Wrocław	wrocławski, oławski, średzki, wołowski i górowski

Województwo opolskie

86. Nysa	nyski, grodkowski i niemodliński
87. Koźle	kozielski, głubczycki, prudnicki i raciborski
88. Opole	opolski, strzelecki i brzeski
89. Kluczbork	kluczborski, oleski i namysłowski

Województwo katowickie

90. Częstochowa	częstochowski
91. Gliwice	gliwicki, bytomski, lubliniecki, tarnogórski i dobrodzieński
92. Pszczyna	pszczyński, bielski, cieszyński i rybnicki
93. Sosnowiec	będziński, zawierciański i katowicki

Województwo krakowskie

94. Bochnia	bocheński i część brzeskiego (do działu wód między Uszwicą a Kisieliną)
95. Chrzanów	chrzanowski i oświęcimski
96. Kraków	krakowski i myślenicki
97. Miechów	miechowski i olkuski
98. Nowy Sącz	nowosądecki i limanowski
99. Nowy Targ	nowotarski
100. Tarnów	tarnowski, dąbrowski i cz. brzeskiego (od działu wód między Uszwicą a Kisieliną)
101. Wadowice	wadowicki i żywiecki

Województwo rzeszowskie

102. Jarosław	jarosławski, lubaczowski, przemyski i przeworski
103. Jasło	jasielski, gorlicki i krośnieński
104. Mielec	mielecki i dębicki
105. Rzeszów	rzeszowski i łańcucki
106. Sanok	sanocki, brzozowski i leski
107. Tarnobrzeg	tarnobrzeski, niżański i kolbuszowski.

Uwaga: do określonych wyżej obwodów poszczególnych rej. kier. robót wodno-melior. wchodzą również powiaty miejskie, znajdujące się w granicach obwodów odnośnych rej. kier. robót wodno-melioracyjnych.

20

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 lutego 1951 r.

(Nr GMP. III-1-1/51)

w przedmiocie wykonania uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów w sprawie przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania odwołań, zażaleń i listów oraz krytyki prasowej (Monitor Polski z dnia 12.I.1951 r. Nr A-1 i z dnia 13.I.1951 r. Nr A-2).

W celu zepewnienia należytego wykonania powołonej na wstępie uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów zarządzam, co następuje:

1. Dniem przyjęć dla interesantów w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i R.R., w Centralnym Zarządzie Państwowych Gospodarstw Rolnych, Centralnym Zarządzie Państwowych Ośrodków Maszynowych i Centralnym Zarządzie Technicznej Obsługi Rolnictwa wyznaczam **każdy poniedziałek**, a jeśli na poniedziałek przypada w danym tygodniu dzień wolny od pracy — najbliższy dzień powszedni.
2. Godziny przyjęć wyznaczam od 10—15-ej.
3. Zgłaszających się interesantów w wyznaczonym dniu i godzinach będę przyjmował osobiście ja, Obywatele Podsekretarze Stanu oraz Dyrektor Gabinetu Ministra.
4. W Zarządach Centralnych Przedsiębiorstw (jak w pkt. 1) — przyjmować będą osobiście interesantów Ob. Ob. Dyrektorzy Generalni (Naczelni) lub ich zastępcy.
5. Minister lub Podsekretarze Stanu przyjmować będą interesantów w sprawach należących do jednostek (Departamentów i Biur), które podlegają ich nadzorowi.
6. Minister Rolnictwa i R.R. lub Podsekretarze Stanu przyjmować będą interesantów po uprzednim pisemnym zameldowaniu się w moim sekretariacie, lub sekretariatach Ob. Ob. Podsekretarzy Stanu.
7. Zarówno ja, jak i Ob. Ob. Podsekretarze Stanu przyjmując zainteresowanych — przesyłać będą do Dyrektora Gabinetu Ministra formularz zgłaszającego się wraz ze swoją decyzją.
8. Dyrektor Gabinetu czuwa nad terminowym i sprawnym załatwieniem spraw zgłoszonych, co do których będzie decyzja moja lub Ob. Ob. Podsekretarzy Stanu.
9. Sekretariat mój i sekretariaty Ob. Ob. Podsekretarzy Stanu prowadzić będą osobne dzienniki ewidencyjne zgłaszających się interesantów.
10. Dyrektorzy Departamentów (Biur), Naczelnicy Wydziałów oraz inni pracownicy, uprawnieni do przyjmowania wszelkich interesantów, przyjmować będą interesantów, z zewnątrz codziennie od godziny 10-tej do 13-tej, po uprzednim zameldowaniu się w sekretariacie Dyrektora Departamentu (Biura) — interesantów zamiejscowych należy przyjmować bez względu na godzinę.
11. Jeżeli interesant jest niezadowolony ze sposobu załatwienia go — przez właściwy Departament (Biuro) — Przedsiębiorstwo i prosi o skierowanie go do władzy wyższego stopnia — należy zapewnić Obywatelowi możność zwrócenia się do władzy zwierzchniej każdego dnia, w sprawach, które zdaniem Obywateli zostały przez władzę podległą niewłaściwie potraktowane. Niedopuszczalne jest odsyłanie Obywateli, zgłaszających się z odwołaniami lub zażaleniami u władz urzędujących do dni przyjęć określonych zgodnie z postanowieniami pkt. 1, od uznania Obywatela zależy, czy uczyni on to w tym dniu przyjęć, czy w jakimkolwiek innym dniu przyjmowania interesantów. Od uznania Obywatela zależy również, czy złoży on odwołanie lub zażalenie osobiście czy też prześle je pocztą lub innym środkiem łączności.
12. Zobowiązuję Dyrektorów Generalnego C.Z. P.G.R. i Naczelnych C.Z. P.O.M. i T.O.R. do wydania odpowiednich zarządzeń, regulujących w analogiczny sposób tryb załatwiania sprawy omawianych w uchwale — w Zarządach Centralnych i Okręgowych.
13. Zobowiązuję Dyrektora Gabinetu Ministra:
    a) do nieustannego sprawdzania wszelkiego rodzaju wiadomości prasowych dotyczących zakresu działania Ministerstwa oraz organów podległych,
    b) do nadzorowania i podjęcia niezbędnych kroków dla usunięcia ujawnionych przez krytykę prasową braków, uchybień i wadliwości,
    c) do zawiadamiania w sprawach tyczących Ministerstwa o wyniku sprawdzenia i przedsięwziętych krokach organ prasowy, w którym ogłoszona została sprawdzana wiadomość.
14. Sprawdzenie i zawiadomienie organu prasowego winno nastąpić najdalej w ciągu miesiąca od opublikowania danej wiadomości w prasie.

15. Dyrektor Gabinetu obowiązany jest raz na miesiąc przedstawić Kolegium Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych sprawozdanie o całokształcie działalności w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i R.R. z zakresu załatwiania odwołań i zażaleń.
16. Punkt 13 niniejszego zarządzenia obowiązuje Centralne Zarządy Przedsiębiorstw wymienionych na wstępie zarządzenia przy jednoczesnym nadsyłaniu do Gabinetu Ministra odpisów pism kierowanych do organów prasowych.
17. Zabraniam kategorycznie:
    a) odwoływania ustalonych dni i godzin przyjęć wymienionych w pkt. 1 niniejszego zarządzenia, jak również przesuwanie ich na inne dni i godziny. W danym dniu przyjęć winni być przyjęci wszyscy interesanci, którzy przybyli przed upływem godzin przyjęć,
    b) przekazywania odwołań i zażaleń do załatwienia tym organom lub osobom, których działalność jest przedmiotem odwołania lub zażalenia.
18. Przy przekazywaniu odwołań i zażaleń do władz kompetentnych albo decyzji — celem załatwienia sprawy zawiadamiać zainteresowanych.
19. Odwołania i zażalenia winny być całkowicie załatwione najdalej w ciągu jednego miesiąca od chwili ich złożenia.
20. Wszystkie czynności w zakresie sprawdzania i wyjaśniania okoliczności sprawy należy podejmować z maksymalną szybkością i sprawnością w celu uniknięcia biurokratyzmu i przewlekłości w załatwianiu sprawy, gdy wymaga tego istota sprawy należy ją zbadać w terenie za pośrednictwem delegowanych pracowników.
21. Decyzje o doniosłym znaczeniu społeczno-politycznym winny być podawane do publicznej wiadomości za pośrednictwem prasy.
22. Odwołania i zażalenia wniesione ustnie należy zwięźle zaprotokułować. Do protokułu należy wpisać datę, imię i nazwisko żalącego się jego adres, oraz krótkie opisanie treści odwołania lub zażalenia.
23. W sprawach przesłanych przez Biuro Listów i Zażaleń przy Radzie Państwa do sprawdzania i załatwiania Dyrektor Gabinetu Ministra, Generalny Dyrektor P.G.R. i Naczelni Dyrektorzy T.O.R. i P.O.M. obowiązani są zawiadamiać Biuro w terminie jednego miesiąca o wynikach sprawdzania i sposobie załatwiania odwołania lub zażalenia.
24. W sprawach nieuregulowanych niniejszym zarządzeniem należy kierować się przepisami uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14.XII.1950 r. (Monitor Polski Nr A-1 z dnia 12.I.51) i Instrukcje z dnia 10.I.51 r. (Monitor Polski Nr A-2 z dnia 13.I.1951 r.).

Minister J. Dąb-Kocioł

21

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 luty 1951 r.

(Nr ME. E. I-2/2)

w sprawie magazynowania produktów naftowych.

Uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6.IX.50 r. wprowadzono obowiązek oszczędnej gospodarki paliwami płynnymi i smarami.

Wprowadzenie tej uchwały w życie zmierza do zabezpieczenia gospodarki narodowej przed stratami i marnotrawstwem, które mogą powstać na skutek nieodpowiedniej gospodarki paliwami płynnymi i smarami.

W celu wyeliminowania marnotrawstwa wynikającego z niewłaściwego postępowania przy wszelkich manipulacjach produktami naftowymi została opracowana przez Ministerstwo Komunikacji, Rolnictwa i R.R. oraz Centralę produktów Naftowych szczegółowa instrukcja obejmująca wszystkie czynności wynikające ze specyfiki produktów naftowych, między innymi:

charakterystykę paliw płynnych, olejów, i smarów, specyficzne własności produktów naftowych, transport i t.d.

Instrukcja powyższa zostanie wkrótce wydana przez „Wydawnictwa Komunikacyjne" w Warszawie, ul. Kazimierzowska nr 52, do których winne wszystkie instytucje podległe Ministerstwu Rolnictwa i R.R. zgłosić niezwłocznie zapotrzebowanie na powyższą instrukcję.

Dla celów rolnictwa, które w wielu wypadkach ma specyficzne warunki przechowywania jak i manipulacji produktami naftowymi została opracowana dodatkowo krótka instrukcja postępowania z produktami naftowymi, która winna na równi z instrukcją poprzednio wymienioną znaleźć się we wszystkich jednostkach podległych Ministerstwu, odpowiedzialnych bezpośrednio za gospodarkę produktami naftowymi.

Z wyżej wymienionymi instrukcjami winni być zaznajomieni wszyscy odpowiedzialni personalnie za gospodarkę paliwami płynnymi i smarami oraz za gospodarkę transportową.

Minister: J. Dąb-Kocioł

Załącznik do zarządzenia Ministra Rolnictwa i R.R. Nr ME. E. I-2/2 z dn. 8.II.51 r.

INSTRUKCJA

magazynowania produktów naftowych

Instrukcja powyższa obejmuje:

I. Składanie zapotrzebowań na produkty naftowe.
II. Odbiór produktów naftowych ze składów dystrybucyjnych CPN jak i CRS „Samopomoc Chłopska", załadunek, transport i rozładunek.
III. Przychodowanie produktów naftowych i dokumentacja.
IV. Przechowywanie produktów naftowych.
V. Przechowywanie produktów naftowych w warunkach polowych.
VI. Wydawanie produktów naftowych, napełnianie zbiorników w ciągnikach, maszynach rolniczych, pojazdach samochodowych.
VII. Przepisy końcowe.

I. Składanie zapotrzebowań na produkty naftowe

1. Składane zapotrzebowania winny być układane w oparciu o obowiązującą nomenklaturę produktów naftowych. W wypadkach wątpliwych co do zastosowania gatunku produktu naftowego należy się zwracać do instruktorów technicznych CPN, których polecenia powinny posłużyć za podstawę ekonomicznego stosowania produktów naftowych.
2. Zapotrzebowania na produkty naftowe winny być sporządzane w oparciu o obowiązujące normy zużycia ustalone przez Ministerstwo Rolnictwa i R.R. oraz Ministerstwo Komunikacji i na posiadany czynny sprzęt rolniczy jak i pojazdy samochodowe.
3. Zapotrzebowania na produkty naftowe należy składać w Składach Dystrybucyjnych CPN wzgl. CRS „Samopomoc Chłopska" w terminie co najmniej 2 miesięcy naprzód. Zamówienia zaś winny być przesyłane na te składy z takim obliczeniem, aby potrzebna ilość była w całości zabierana na swój magazyn w ustalonym dniu odbioru.
4. Zapasy produktów naftowych nie mogą przekraczać koniecznego, ustalonego przez poszczególne instytucje, minimum zaopatrzeniowego.
   Wszelkie nieuzasadnione zapasy uniemożliwiają właściwe zaopatrywanie rynku krajowego przez Centralę Produktów Naftowych, a u posiadacza zamrażają bezproduktywnie produkty naftowe.

II. Odbiór produktów naftowych ze Składów Dystrybucyjnych CPN jak i CRS „Samopomoc Chłopska", załadunek, transport i rozładunek.

1. Do odbioru należy przygotowywać odpowiednią ilość naczyń (beczek) po uprzednim sprawdzeniu ich czystości i szczelności oraz czy posiadają odpowiednie zakrętki i uszczelki.
2. Sprawdzenie czystości beczek należy wykonywać przez prześwietlanie ich przy pomocy lampki elektrycznej względnie gazoszczelnej.
   Do beczek uszkodzonych lub zanieczyszczonych produktów naftowych nalewać nie wolno.
3. Odbiór produktów naftowych winien odbywać się dla każdego gatunku stale w tych samych naczyniach zaopatrzonych w trwałe napisy określające: nazwisko właściciela, gatunek produktu, pojemność naczynia, tarę naczynia.
4. Przy napełnianiu beczek należy zachować ostrożność na ewentualność przelania produktu. Należy również pamiętać o zostawieniu w każdej beczce pewnej pustej przestrzeni (ok. 3% pojemności beczki) na wypadek zwiększenia się objętości produktu pod wpływem wzrostu temperatury.
5. Przy odbiorze produktów naftowych należy sprawdzić ilość i jakość towaru gdyż wszelkie reklama-

cje zgłaszane po pobraniu i umieszczeniu produktów w magazynie odbiorcy nie będą uwzględniane przez dostawcę.

6. Beczki w czasie transportu winny być ładowane poziomo, korkami wlewowymi do góry. Beczki winny być układane na specjalnych ramach podkładowych umieszczonych na podłodze nadwozia samochodu lub przyczepy z odpowiednimi wycięciami celem umieszczenia beczek, które następnie winny być opasane z dwóch stron sznurem przekładanym poprzez uchwyty przymocowane do dolnej krawędzi ramy.
Beczki na ramach podkładowych ładuje się równolegle do ścian krótszych samochodu czy też przyczepy.
W przypadku braku ramy podkładowej beczki należy ładować równolegle do kierunku jazdy samochodu unieruchamiając je w każdym rzędzie klinami. Pomiędzy dnami beczek należy pozostawić wolne miejsce od 10 — 15 cm.
W wypadku gdy beczki wymagają załadowania w położeniu pionowym (korki wlewowe w dnach beczek) muszą być one zabezpieczone od przesunięcia się lub spadnięcia przez przymocowanie ich do ścian samochodu czy też przyczepy.
Korki wlewowe powinny być zaopatrzone w pakunki tekturowe.
7. Transport beczek z produktami naftowymi ułożonych dwuwarstwowo jest niedopuszczalny.
8. Personel przewożący produkty naftowe (kierowca i konwojent) winni być zaopatrzeni w specjalny kit służący do doraźnego uszczelniania ewentualnych przecieków.
9. Celem zmniejszenia parowania paliw płynnych w ciepłych porach roku, należy beczki w czasie transportu przykrywać wilgotnym brezentem, gałęziami lub specjalnie do tego celu zrobionymi daszkami pomalowanymi białą farbą.
10. Ze względu na warunki bezpieczeństwa przeciwpożarowego jak i ze względu na czystość przewożonych produktów naftowych niedopuszczalne jest przewożenie równocześnie innych towarów, a szczególnie osób chociażby one należały do własnego personelu.
11. Transport wypróżnionych beczek jak i innych naczyń t.j. baniek, puszek, i t.d. służących do przechowywania produktów naftowych jeśli nie posiadają one korków względnie właściwych dla tych naczyń zamknięć — jest zakazane.
12. Przy przewozie pustych beczek jak i innych opakowań winny być one zabezpieczone od przetaczania się i uszkodzeń.
13. Przy przewozach produktów naftowych drogą kołową (samochodami, na przyczepach i .td.) na dłuższych odległościach należy w czasie chwilowych postojów organizować dozór transportu.
Organizowanie dozoru należy dokonywać również przy transportach beczek i naczyń pustych.
14. Personel zatrudniony przy przewożeniu produktów naftowych winien być dokładnie obznajomiony z przepisami o bezpieczeństwie pracy z instrukcją przeciwpożarową i postanowieniami zawartymi w niniejszej instrukcji.
15. Samochody, przyczepy, przewożące produkty naftowe winny być przy naładunku jak i rozładunku — uziemione.
16. Nie wolno przewozić produktów naftowych i pustych beczek po tych produktach — gazogeneratorami.
17. Rury wydechowe samochodów do przewożenia produktów naftowych winny być skierowane do przedniej części samochodu i powinny być zaopatrzone okapem.
18. Przy wyładunku naczyń z produktami naftowymi z samochodu jak i przyczepy zabrania się zrzucać je na ziemię.
Rozładunek należy dokonywać za pomocą dwóch legarów, które zaczepami są uchwycone za tył przyczepy lub samochodu tworząc pochylnię po której należy beczki staczać powoli. Na końcach legarów, na ziemi, należy ułożyć worki z piaskiem, stare ogumienie lub inne zabezpieczenie celem osłabienia uderzenia beczki o twardą powierzchnię, a tym samym zapobiegnięciu jej uszkodzenia.
Puste naczynia należy wyładować ręcznie — zabronionym jest zrzucanie ich na ziemię.
Rozładowanie powinno się odbywać w pobliżu magazynu i miejsce to winno być utrzymane w stałym porządku, przysypywane co pewien czas piaskiem.
19. Po rozładowaniu, niezwłocznie należy przywiezione produkty naftowe umieścić w magazynie.

III. Przychodowanie produktów naftowych i dokumentacja.

1. Przychodowanie produktów naftowych winno odbywać się na podstawie asygnaty CPN lub CRS „Samopomoc Chłopska" w kartotece magazynowej.
Przyjmujący produkty naftowe do magazynu winien sprawdzić zgodność tak co do ilości jak i jakości przyjmowanych produktów z asygnatami.
2. Każdy gatunek produktu naftowego winien posiadać oddzielną kartotekę prowadzoną w kilogramach. Zapisy w kartotece winny być prowadzone czytelnie i bezbłędnie. Wszelkie poprawki w kartotekach należy dokonywać czerwonym atramentem przez przekreślenie złych wpisów tak, aby one były jednak widoczne, a nad nimi wpisać zapisy właściwe. W żadnym wypadku nie wolno dokonywać wygumowań i zakreśleń poprzednio wpisanych zapisów.
3. Dokumenty przychodowe produktów naftowych należy przechowywać w teczkach lub segregatorach chronologicznie ułożonych według dat zakupu.

IV. Przechowywanie produktów naftowych.

1. Przechowywanie produktów naftowych winno odbywać się w wyłącznie przeznaczonym na ten cel magazynie, zabezpieczonym od działań atmosferycznych.
2. Na przechowywanie produktów naftowych (paliw płynnych) należy wybierać zasadniczo zbiorniki podziemne tj. zakopane na 1 m. pod powierzchnią ziemi skąd paliwo płynne wydawane jest za pomocą pomp. W razie braku zbiorników podziemnych należy paliwo płynne magazynować w zbiornikach nadziemnych, zakopcowanych.
Produkty naftowe mogą być również przechowywane w specjalnych zbudowanych magazynach podziemnych z łatwym do nich dostępem lub też nadziemnych, murowanych, odosobnionych budynkach.
Magazyny takie niezależnie od zapewnienia bezpieczeństwa przeciwpożarowego (gaśnice pianowe, zbiorniki na wodę, skrzynie z piaskiem, szufle, odgromniki) winne posiadać również możliwości przewietrzania.
Magazyny muszą być chronione przed dostępem kurzu, pyłu i tp.
Magazyny muszą być zaopatrzone w hasła oszczędnościowe.
Miejsce magazynowania winno być odpowiednio ogrodzone i zaopatrzone w napisy ostrzegawcze "Palenie surowo wzbronione", „Wstęp obcym wzbroniony".
3. Miejsce magazynów winno znajdować się w przepisanym oddaleniu od miejsc zabudowanych, zasadniczo od 50 — 75 m.
Zbiorniki tak podziemne jak i nadziemne winny być uziemione.
Zbiorniki muszą mieć potrzebne rury wydechowe, włazy zaś zbiorników muszą być szczelne i zaopatrzone pakunkami.
W budynkach warsztatów naprawczych, stacjach obsługi zabrania się przechowywać materiały pędne za wyjątkiem potrzebnych dla celów produkcyjnych olejów smarowych i smarów stałych.
4. Przy przechowywaniu produktów naftowych w zbiornikach, beczkach i innym opakowaniu, generalną zasadą winno być zachowanie bezwzględnej czystości zbiorników, beczek, naczyń jak i samej manipulacji.
Zbiorniki, beczki i inne naczynia muszą posiadać odpowiednie zamknięcia uniemożliwiające zanieczyszczenie produktu naftowego.
5. Zabronionym jest układanie beczek bezpośrednio na ziemi. Winny być one układane na nawierzchni twardej (podłoga betonowa) względnie na legarach zapobiegających uszkodzeniu beczek jak i zanieczyszczeniu produktów naftowych przy ich wydawaniu.
Między rzedami beczek winien być dostęp celem umożliwienia kontroli beczek i ich wytaczania.
Beczki winny leżeć zawsze korkami wlewowymi do góry.
6. Beczki w magazynie należy układać w pojedyńczej warstwie. z braku miejsca zezwolone jest układanie dwuwarstwowe z tym, że pomiędzy poszcze-

gólnymi warstwami muszą być ułożone legary aby beczki nie leżały bezpośrednio jedna na drugiej. Zabronionym jest przechowywanie dwuwarstwowe beczek z benzyną.

7. Jako zbiorniki do przechowywania paliw płynnych winny być bezwzględnie wykluczone beczki drewniane gdyż po dłuższym okresie czasu, poza stratami przez odparowanie, paliwa płynne ulegają niejednokrotnie zanieczyszczeniu klejem bardzo dla nich szkodliwym.

8. W wypadku przechowywania produktów naftowych w beczkach winny być one przechowywane w tych samych w których zostały pobrane i przetransportowane. Każde przepompowywanie produktów naftowych powoduje ubytki naturalne.

   W wypadku posiadania przez jednostkę gospodarczą (zespół PGR, POM, SOM) zbiornika podziemnego czy też zbiornika okopcowanego na wolnym powietrzu lub znajdującego się z zabudowanym magazynie, produkty naftowe należy przepompować z zachowaniem obowiązujących przepisów (instrukcja Ministerstwa Komunikacji, Rolnictwa i R.R., Centrali Produktów Naftowych).
   Zabronionym jest przelewanie produktów naftowych do zbiorników za pomocą lejka i bezpośredniego wylewania z beczki czy też za pomocą wiadra.

9. Wszelkie naczynia służące do przechowywania produktów naftowych w magazynach winny być codziennie kontrolowane pod względem szczelności. Zauważone wycieki należy niezwłocznie likwidować przez uszczelnianie naczynia względnie przelanie produktu do innego bardziej odpowiedniego.

10. Wszystkie naczynia w których są przechowywane produkty naftowe winny być zaopatrzone w trwałe i widoczne napisy określające: nazwisko właściciela, gatunek produktu, pojemność naczynia, tarę naczynia, poza tym w miejscach przechowywania winny być umieszczone odpowiednie tabliczki z nazwą produktu.
    W każdym magazynie musi być umieszczona tablica obrazująca aktualny stan ilościowy wszystkich produktów naftowych.

11. W każdym magazynie winny znajdować się urządzenia manipulacyjne jak krany, lejki, pompki, wiadra specjalne, łopatki do smarów i tp., które muszą być utrzymane w bezwzględnej czystości i oczyszczane po każdej manipulacji.
    Wszystkie urządzenia manipulacyjne winny być umieszczone w specjalnych na ten cel przygotowanych pomieszczeniach oraz zaopatrzone w trwałe napisy wskazujące dla jakiego służą produktu.
    Konwie i wiadra specjalne winny posiadać wycechowaną wagę.

V. Przechowywanie produktów naftowych w warunkach polowych.

Produkty naftowe, którymi dysponuje brygada ciągnikowa w czasie swych prac polowych winny być zasadniczo przechowywane identycznie jak w stałych magazynach na majątkach PGR czy też w miejscu stałego postoju POM. W razie braku takowych warunków należy zorganizować polowy magazyn przechowywania produktów naftowych tak, aby wykluczyć ich wyciekania, zanieczyszczenia, nawodnienia, parowania i td.

1. Jako ochronę naczyń z produktami naftowymi przed działaniami atmosferycznymi należy stosować:
   a) drewnianą skrzynię z wiekiem,
   b) namiot płócienny,
   c) szałas kryty dyktą, trzciną, szuwarem i tp.
   w odległości 100 m od miejsc postojów ciągników, maszyn rolniczych, samochodów, stert zboża, budynków i tp.

2. Miejsce przechowywania produktów naftowych winno znajdować się w miejscu cienistym. Plac przeznaczony na przechowywanie produktów naftowych oczyścić z chrustu, suchej trawy, suchych drzew, dookoła wykopać głęboki rów który w razie pożaru uniemożliwia przerzucanie się ognia.

3. Podczas słonecznej pogody wszelkie zabezpieczenia przechowujące naczynia z produktami naftowymi należy zlewać obficie wodą.

VI. Wydawanie produktów naftowych, napełnianie zbiorników w ciągnikach, maszynach rolniczych, pojazdach samochodowych.

1. Wydawanie produktów naftowych z magazynu winno odbywać się na wagę.

2. Celem właściwego prowadzenia rozchodu produktów naftowych poleca się aby pobierający produkty naftowe kwitował odbiór na asygnacie rozchodowej.
   Magazynier po wydaniu produktów naftowych winien natychmiast rozchodować pobrane ilości w kartotece magazynowej.

3. Odbierający produkty naftowe winien natychmiast zaewidencjonować pobrane ilości produktów w odpowiednich książkach tak ażeby pobrane ilości produktów zgodne były z asygnatami rozchodowymi oraz z zapisami w książkach.

4. Przechowywanie dokumentów rozchodowych produktów naftowych należy dokonywać w segregatorach lub teczkach z podziałem na miesiące w których produkty naftowe zostały wydane.
   Właściwy podział miesiącami ułatwi pracę magazynierowi, a sporządzającemu sprawozdanie wyszukanie dowodów.

5. Wydawanie produktów naftowych na cele niezwiązane z eksploatacją jak mycie rąk, części i tp. jest zabronione.

6. Przed otwarciem każdego naczynia należy oczyścić dokładnie przykrywy, nakrętki i tp. oraz powierzchnię naczynia w promieniu 25 cm naokoło zamknięcia z kurzu i innego zanieczyszczenia, aby po otwarciu naczynia nie dostały się one do wnętrza beczki, a tym samym zanieczyściły produkt naftowy.
   Po wydaniu produktu naftowego naczynie należy natychmiast zamknąć.
   Niewdychiwać par produktów naftowych, a szczególnie benzyny gdyż są one trujące.

7. Przy wydawaniu produktów naftowych wydawać je w kolejności ich przechowywania t.j. w pierwszym rzędzie wydawać produkty magazynowane najdłużej.

8. Przy wydawaniu produktów naftowych powinna być zachowana kolejność całkowitego opróżnienia poszczególnych zbiorników lub naczyń (beczek), a to celem niedopuszczenia do powstawania strat w produktach naftowych na skutek zwiększonej powierzchni parowania w niepełnych zbiornikach.

9. Wjazd samochodów i ciągników przed magazyn może być dopuszczony tylko wtedy, gdy samochód jest w zupełnym porządku (zbiornik benzynowy, gaźnik, magneto, rozdzielacz prądu i przewody elektryczne).
   Silniki samochodów i ciągników w czasie postoju przed magazynem należy gasić.
   Wjazd ciągników o zapłonie żarowym i gazogeneratorom przed magazyny jest wzbroniony.

10. Napełnianie zbiorników ciągników, maszyn rolniczych, pojazdów samochodowych winno odbywać się zasadniczo przy pomocy węży gumowych i pomp.
    W wyjątkowych wypadkach napełnianie może odbywać się za pomocą specjalnych naczyń (kanistry, wiadra specjalne) z wycechowaną wagą i przy pomocy lejków z gęstym sitem.
    Zbiorniki ciągników, maszyn rolniczych jak i samochodów winny posiadać sitka filtrujące.

11. Napełnianie beczek i innych naczyń produktami naftowymi, należy dokonywać pod powierzchnią cieczy, t.j. od dołu bez rozpryskiwania.

12. Zabronionym jest napełnianie zbiorników ciągników, maszyn rolniczych jak i naczyń manipulacyjnych przez bezpośrednie wylewanie produktu naftowego z beczki.

13. Napełnianie zbiorników ciągników, maszyn rolniczych jak i samochodów w warunkach polowych winno odbywać się zasadniczo przy pomocy węża i pompy. Wyjątkowo dopuszczalne są specjalne wiadra i lejki, zaopatrzone w pokrywy chroniące produkty naftowe przed zanieczyszczeniem.

14. Przy napełnianiu zbiorników ciągników i maszyn rolniczych w warunkach polowych należy używać osłon chroniących otwarte zbiorniki przed wiatrem i kurzem i aby ograniczyć do minimum możliwości zanieczyszczenia produktów naftowych.

VIII. Przepisy końcowe.

1. Wszelkie przypadki rozlania, przelania produktów naftowych należy rozpatrywać jako wypadki awaryjne na które należy spisywać protokóły z wymienieniem winnych i pociągnięciem ich do odpowiedzialności.
2. Wszelkie prace związane z gospodarką produktami naftowymi należy powierzać tylko tym osobom, które są zapoznane z prowadzeniem tej gospodarki, przepisami i posiadają znajomość produktów naftowych.
3. Normy ubytku naturalnego dla produktów naftowych w transporcie, przechowywaniu, manipulacjach należy stosować wg. załączonej tabeli.
   a) Przez ubytek naturalny w towarze należy rozumieć zmniejszenie pierwotnej wagi wzgl. ilości towaru zachodzące w czasie transportu, przechowywania, przyjmowania i wydawania.
   Ubytki naturalne produktów naftowych powstają na skutek: ulatniania się produktu przez parowanie lżejszych frakcji, osiadanie produktów na ścianach naczyń, wysączanie, wysychanie, manipulacji przy przyjmowaniu i wydawaniu powodujących rozlew, wyciek i rozprysk.
   b) Nie stosuje się norm ubytku naturalnego dla towarów sprzedawanych w standartowym opakowaniu wzgl. przyjmowanych i wydawanych bez przeważania, na podstawie wagi oznaczonej na opakowaniu.
   c) Wobec różnicy norm ubytku naturalnego jaka zachodzi w lecie i zimie — za porę letnią uważa się okres od 1.IV. — 31.X. włącznie — za porę zimową okres 1.XII. — 31.III. włącznie.
   d) Normy ubytku naturalnego nie obejmują ubytków, powstających przy sporządzaniu mieszanek paliw płynnych i olejów.
   e) Ubytki manipulacyjne obliczane są w procencie od ilości przyjętego i wydanego towaru.
   f) Ubytki powstałe przy przechowywaniu liczą się w procencie od średniego remanentu.
   g) Ubytek powstający w wyniku zepsucia i zabrakowania wzgl. obniżenia jakości towaru oraz w wyniku zaliczania tary do wagi netto nie jest włączony do norm ubytku naturalnego.
   h) Przy przerzutach produktów naftowych z jednego magazynu do drugiego wewnątrz tej samej jednostki gospodarczej i w obrębie tej samej miejscowości normy ubytku naturalnego są stosowane tylko jeden raz.
   i) Odpisywanie ubytku z góry jest zabronione.
4. Przepisy dotyczące:
   a) gospodarki opakowaniem,
   b) walki z nadmiernymi ubytkami,
   c) dystrybucji etyliny,
   zawiera szczegółowa instrukcja opracowana przez Ministerstwo Komunikacji, Rolnictwa i R. R. oraz Centralę Produktów Naftowych.
   Z przepisami tymi winny zapoznać się wszystkie jednostki podległe Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych odpowiedzialne za gospodarkę produktami naftowymi.

Minister: J. Dąb-Kocioł

22

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 lutego 1951 r.

(Nr ME.E.I-2/2)

w sprawie kontroli zużycia paliw i smarów w przedsiębiorstwach, instytucjach i urzędach podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu z dnia 6.IX.50 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski z dnia 16.IX.50 r. nr A — 98 poz. 1235 rozdział II pkt. 1) oraz okólnika nr 15 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 11.X.50 (Monitor Polski nr 111 — z dn. 20.X.50 r.) zarządzam:

1. Stała i ścisła kontrola zużycia paliwa i smarów przez ciągniki, pojazdy samochodowe, motocykle, silniki spalinowe, maszyny rolnicze i inne urządzenia wymagające stosowania paliw płynnych i smarów, wg wytycznych kontroli podanych w załączniku do niniejszego zarządzenia.
   W celu skoordynowania i ujednolicenia kontroli zużycia paliwa i smarów oraz uzyskania jak największych oszczędności winny:
   1. Centralne Zarządy, Dyrekcje Naczelne, wszystkich urzędów instytucji i przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych zapoznać cały podległy aparat, odpowiedzialny za gospodarkę paliwami płynnymi i smarami oraz za gospodarkę transportową (Dyrekcje Okręgowe i równorzędne, Dyrekcje Warsztatów, Dyrekcje Zespołów PGR, Dyrekcje POM, SOM itp., kierowników transportu, referentów paliwowych itp.) z zarządzeniem nr 3 Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych nr ME.E.I-2/90 z dnia 2.XI.50 r., a w zależności od charakteru instytucji również z zarządzeniami Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych:
   Nr 4 z dnia 2.XI.50 r. nr ME.E.I-2/90
   Nr 5 z dnia 30.XI.50 r. nr ME.E.I-2/90
   oraz z zarządzeniami Ministra Komunikacji z dn. 21 października 1950 r. „Normy zużycia materiałów pędnych" (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych nr 34 poz. 271).
   Aparat odpowiedzialny za gospodarkę paliwami płynnymi i smarami winien być poza tym bieżąco zaznajamiany z wszelkimi dalszymi mającymi się ukazać zarządzeniami Ministra Rolnictwa i R.R. w sprawie oszczędności w gospodarce materiałami pędnymi oraz w sprawie norm zużycia materiałów pędnych i smarów w rolnictwie.
   2. Zgodnie z załączonymi wytycznymi kontroli zużycia paliwa i smarów, wszystkie urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa podległe Ministerstwu Rolnictwa i R. R. dysponujące ciągnikami maszynami rolniczymi, pojazdami samochodowymi powezmą środki w celu usunięcia niedociągnięć w gospodarce paliwowej.
   Centralne Zarządy, Dyrekcje Naczelne instytucji podległych Ministerstwu zarządzą przeprowadzenie po tej linii niezwłocznej kontroli podległych jednostek. Usunięcie niedociągnięć oraz kontrola objąć winny:
      a) magazynowanie,
      b) dystrybucję,
      c) eksploatację,
      d) obsługę techniczną.
   3. Na podstawie powyższego zarządzenia odpowiedzialnymi za gospodarkę paliwami płynnymi i smarami oraz za gospodarkę transportową czyni się bezpośrednio dyrekcję jednostek dysponujących ciągnikami maszynami rolniczymi, pojazdami samochodowymi, magazynującymi paliwo i smary oraz dokonywującymi jego dystrybucji (zespół PGR, Dyrekcja POM, SOM, Dyrekcje Warsztatów itp.).
   4. Kontrolę wykonania niniejszego zarządzenia przeprowadzać będzie Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych nie mniej jednak Centralne Zarządy, Dyrekcje Naczelne instytucji podległych Ministerstwu winny ustalić u siebie komórki kontrolne począwszy od samych Centralnych Zarządów które w czasie kontroli szczegółowych, doraźnych, stałych i instytucyjnych kontrolować będą wykonanie niniejszego zarządzenia.
   5. Przestrzeganie poszczególnych punktów „wytycznych kontroli" obowiązuje wszystkie jednostki dysponujące ciągnikami, maszynami rolniczymi i pojazdami samochodowymi.
   6. Pod podkreśleniem „kontrola stała" podanych w „wytycznych kontroli" należy rozumieć stałe i rygorystyczne przestrzeganie punktów zawartych w „wytycznych kontroli" oraz w zarządzeniach Ministerstwa Rolnictwa i R. R. oraz Ministra Komunikacji w sprawie oszczędności w gospodarce paliwowej i smarowniczej.

II. Dyrekcje jednostek, które w myśl niniejszego zarządzenia — Dział I pkt. 3 — są odpowiedzialne bezpośrednio za gospodarkę paliwami płynnymi i smarami oraz za gospodarkę transportową winny analizować przyczyny powodujące nadmierne zużycie paliwa oraz prowadzić stałą akcję zmierzającą do usunięcia tych przyczyn.
Akcję tę należy przeprowadzić przez uświadamianie o konieczności oszczędności w gospodarce paliwowej i o przyczynach powodujących straty w tej gospodarce.

III. Dyrekcje jednostek, które w myśl niniejszego zarządzenia — Dział I pkt. 3 — są odpowiedzialne bezpośrednio za gospodarkę paliwami oraz za gospodarkę transportową mają obowiązek ścisłej ewidencji paliw płynnych i smarów, jak również obowiązek zwrotu niezużytego paliwa. Przez obowiązek zwrotu niezużytego paliwa należy ro-

zumieć obowiązek zwrotu niezużytego paliwa przy przekazywaniu ciągnika, pojazdu samochodowego, motocykla, maszyny rolniczej do remontu, do innej jednostki itp.

IV. W wypadku ujawnienia przez przeprowadzane kontrole nieusprawiedliwionego nadmiernego zużycia paliw płynnych i smarów powinny władze zwierzchnie pociągać winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej i materialnej, a w wypadkach naruszania obowiązków przewidzianych w niniejszym zarządzeniu 9 dział III 9 także do odpowiedzialności karnej.

V. Na podstawie niniejszego zarządzenia winni Kierownicy Zarządów Centralnych wydać niezwłocznie swoje, szczegółowe rozpracowane zarządzenia w sprawie kontroli zużycia paliwa i smarów jak również gospodarki transportowej.

Odpisy wydanych zarządzeń należy przesyłać do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — Biuro Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa.
Równocześnie unieważniam pismo Biura Budżetowo-Gospodarczego Nr BGG. VII-13/50 z dnia 9.XI.1950 roku.

MINISTER: J. Dąb-Kocioł

Tabela

tymczasowych jednolitych maksymalnych norm ubytku naturalnego dla paliw płynnych i smarów w transporcie (w % %).

Grupa produktów	Cysterny		Beczki
	zima	lato	zima i lato
1 Benzyna lotnicza, ekstrakcyjna i apteczna	0,5	0,5	0,2
2 Benzyna motorowa, mieszanki benzynowe, benzol i benzyna lakowa	0,15	0,3	0,15
3 Nafta	0,1	0,2	0,1
4 Olej gazowy	0,1	0,1	0,1
5 Oleje smarowe	0,2	0,2	0,25

Tabela

tymczasowych jednolitych maksymalnych norm ubytku naturalnego dla paliw płynnych i smarów przy składowaniu (w % %).

Grupa produktów	W zbiornikach						W beczkach			
	podziemne		nadziemne izolowane		nadziemne luźnostojące		w piwnicach		na otwartym terenie	
	zima	lato	zima	lato	zima	lato	zima	lato	zima	lato
1 Benzyna lotnicza, ekstrakcyjna i apteczna	0,15	0,3	0,3	0,6	0,4	0,8	0,25	0,5	0,35	0,7
2 Benzyna motorowa, mieszanki benzynowe, benzol i benzyna lakowa	0,12	0,25	0,2	0,4	0,3	0,7	0,2	0,4	0,3	0,7
3 Nafta	0,1	0,2	0,1	0,2	0.1	0,3	0,1	0,2	0,1	0,3
4 Olej gazowy	0,05	0,12	0,05	0,12	0,05	0,2	0,05	0,12	0,05	0,2
5 Oleje smarowe	0,09	0,18	0,09	0,18	0,09	0,18	0,1	0,2	0,1	0,2
6 Smary stałe	—	—	—	—	—	—	0,15	0,3	0,2	0,5

Tabela

tymczasowych jednolitych maksymalnych norm ubytku naturalnego przy manipulacjach paliwami płynnymi i smarami.

Grupa produktów	Przy operacji cysternami kolejowemi i samochodami		Przy operacji beczkami i drobnymi opakowaniami		Uwagi
	przyjm.	wydaw.	przyjm.	wydaw.	
1 Benzyna lotnicza, ekstrakcyjna i apteczna	0,2	0,2	0,3	0,3	
2 Benzyna motorowa, mieszanki benzynowe, benzol, benzyna lakowa	0,10	0,15	0,2	0,2	przy sprzedaży detalicznej: przez zbiorniki naftowe 0,5 z beczek za pomocą ręcznej po — 1%
3 Nafta	0,1	0,1	0,1	0,1	
4 Olej gazowy	0,08	0,08	0,1	0,1	przy wydawaniu z beczek — 0,1%
5 Oleje smarowe	0,05		0,06		
6 Smary stałe	—		—		przy wydawaniu z beczek — 0,5%

Załącznik do zarządzenia
Ministra Rolnictwa i R. R.
Nr ME.E. I-2/2 z dnia 8.II.1951 r.

WYTYCZNE KONTROLI ZUŻYCIA PALIW PŁYNNYCH I SMARÓW W ROLNICTWIE.

	OKRES KONTROLI
1. W celu uzyskania jak największych oszczędności w zużyciu paliwa i smarów kontrola powinna objąć zasięgiem swego działania całość gospodarki paliwem i smarami tj.: a) magazynowanie, b) dystrybucję, c) eksploatację, d) obsługę techniczną.	
2. Kontrola magazynowania paliw i smarów winna polegać na:	
a) zbadaniu czy zapotrzebowania na produkty naftowe układane są w oparciu o obowiązującą nomenklaturę produktów naftowych	raz na kwartał
b) zbadaniu czy zapotrzebowania na produkty naftowe układane są w oparciu o ustalone normy zużycia paliwa i smarów w pracach rolnych jak i transportowych oraz plan prac	raz na kwartał
c) gruntownym zbadaniu sposobu zaopatrywania magazynów w paliwa płynne i smary i niezwłocznym usunięciu wszystkich spostrzeżonych usterek (środki transportowe — przy transporcie beczkowym stosowanie ram podkładowych, klinów zabezpieczających od przetaczania się beczek, znakowanie beczek i innego drobnego opakowania przewidzianymi w instrukcji magazynowej Ministerstwa, sposób dokonywania przelewu),	raz na kwartał
d) badaniu właściwego załadunku przy transporcie w drobnym opakowaniu (ustawianie beczek otworami wlewowymi do góry),	kontrola stała
e) szczegółowym sprawdzeniu przydatności pomieszczenia magazynowego i ewentualnym dostosowaniu go do wymagań stawianych w instrukcji o magazynowaniu produktów naftowych,	dwa razy do roku (kwiecień, paździer.),
f) zbadaniu szczelności i czystości zbiorników oraz ich stanu i przydatności oraz znakowania przewidzianego instrukcją o magazynowaniu produktów naftowych,	raz na kwartał
g) zbadaniu ubytku naturalnego i przyczyn jego powstawania,	raz na miesiąc
h) przestrzeganiu instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i R. R. o magazynowaniu produktów naftowych.	kontrola stała
3. Kontrola dystrybucji paliw i smarów powinna polegać na:	
a) zbadaniu używania właściwych naczyń, pomp, przyrządów pomiarowych, ich czystości, szczelności, stanu oraz przydatności, skalowania oraz znakowania dla jakich służą produktów naftowych,	raz na miesiąc
b) zwróceniu specjalnej uwagi na sposób i dokładność dokonywania mierzenia wydawanego paliwa i smarów,	raz na miesiąc
c) zwróceniu uwagi na sposób napełniania i opróżniania zbiorników, naczyń magazynowych oraz zbiorników w ciągnikach, maszynach rolniczych i pojazdach samochodowych.	raz na miesiąc
4. Kontrola zużycia paliwa przy eksploatacji ciągników, maszyn rolniczych, pojazdów samochodowych winna polegać na:	
a) zwalczaniu marnotrawstwa wynikającego z niewłaściwego wykorzystania środków transportowych jak: celowość przejazdów, wykorzystanie ładowności, wykorzystanie przyczep, wykorzystanie pustych przebiegów na podstawie oddzielnego zarządzenia, które będzie wydane przez PKPG,	kontrola stała
b) rygorystycznym przestrzeganiu obowiązujących norm zużycia paliwa przez ciągniki przy pracach rolnych wydanych przez Ministerstwo Rolnictwa i R. R., a w stosunku do pojazdów samochodowych, motocykli, wydanych przez Ministerstwo Komunikacji,	kontrola stała
c) sprawdzaniu właściwego stosowania współczynników przeliczeniowych dla ciągników rolniczych przy pracach rolnych w zależności od rodzaju gleby i terenu,	kontrola stała
d) sprawdzaniu właściwego stosowania dodatków do norm zużycia paliwa przez pojazdy samochodowe wydanych przez Ministerstwo Komunikacji,	kontrola stała
e) sprawdzeniu bieżącego prowadzenia i wypełnienia indywidualnej książki pracy ciągnika (maszyny rolniczej) zgodnie z istniejącymi już zarządzeniami instytucji podległych Ministerstwu Rolnictwa i R. R., oraz zarządzeniami które będą wydane przez Ministerstwo Rolnictwa i R. R.,	kontrola stała
f) sprawdzaniu prowadzenia i wypełniania kart drogowych zgodnie z zarządzeniami Ministerstwa Komunikacji z dnia 5.XII.1949 r. o prowadzeniu kart drogowych pojazdów mechanicznych (Dz. T. i Z. K. z dnia 15.XII.1949 r. Nr 37, poz. 237 i Dz. T. i Z. K. z dnia 5.5.50 r. Nr 12, poz, 115),	kontrola stała
g) stałej analizie indywidualnych książek pracy ciągnika (maszyny rolniczej) ze szczególnym uwzględnieniem zużycia paliwa i smarów,	kontrola stała
h) stałej analizie kart drogowych ze szczególnym uwzględnieniem zużycia paliwa,	kontrola stała
i) instruowaniu traktorzystów ze szczególnym uwzględnieniem stosowania najekonomiczniejszych prędkości agregatów ciągnikowych przy pracach uprawowych bez przeciążenia jednak silnika, przestrzegania dobrego technicznego stanu narzędzi i maszyn rolniczych, niezakańczania orek ciągnikowymi agregatami z przyczepionymi narzędziami, przestrzegania długości dojazdów i przejazdów do pracy nieprzekraczających 4 — 5 km dziennie,	kontrola stała
j) instruowanie kierowców ciągnikowych jak i samochodowych ze szczególnym uwzględnieniem: stosowania najekonomiczniejszych szybkości ciągników i pojazdów samochodowych w transporcie, właściwego uruchamiania silnika oraz wpływu temperatury silnika na zużycie paliwa szczególnie przy rozpoczęciu jazdy,	kontrola systematyczna
k) sprawdzaniu właściwej eksploatacji pojazdów samochodowych w okresie zimowym i stosowaniu urządzeń w myśl zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 20.IX.1950 r. w sprawie zatwierdzenia instrukcji o przygotowaniu	w m-cu październiku kontrola prowadzonych przygotowań, w m-cu listopadzie kontrola wykonania przygotowań, oraz w m-cach grudzień, styczeń i luty — kontrola odnośnie sprawności działania.

i eksploatacji pojazdów samochodowych w okresie zimowym (Dz. T. i Z. K. Nr 28/50 poz. 224),

5. Racjonalna obsługa techniczna, mająca zasadniczy wpływ na zużycie paliwa i smarów, winna być kontrolowana, odnośnie sposobu jej wykonania.

Kontrola ta powinna polegać na:

a) badaniu planowości i właściwości dokonywanej obsługi technicznej zgodnie z istniejącymi jak i mającymi się ukazać instrukcjami Ministerstwa Rolnictwa i R. R. w stosunku do ciągników rolniczych, maszyn rolniczych, a w stosunku do pojazdów samochodowych zgodnie z instrukcją Ministerstwa Komunikacji,	raz na miesiąc
b) zwrócenie uwagi na szczelność i czystość zbiornika i przewodów paliwowych,	raz na miesiąc
c) zwrócenie uwagi na stosowanie właściwych gaźników i pomp wtryskowych, ich regulacji i okresowej regeneracji,	raz na kwartał
d) zwrócenie uwagi niedopuszczenia do eksploatacji pojazdów samochodowych zużywających paliwa i oleje silnikowe ponad normę z powodu złego stanu technicznego,	kontrola stała
e) zabronieniu stosowania oleju gazowego benzyny i nafty do mycia części pojazdów samochodowych, stosując środki zastępcze,	kontrola stała
f) zwróceniu uwagi na dokładność przemywania silnika przy wymianie oleju,	kontrola stała
g) na zbadaniu czy olej silnikowy zużyty jest zlewany każdy gatunek oleju do oddzielnego naczynia i czy nie są mieszane oleje z silników gaźnikowych z olejami z silników Diesla oraz czy są oddawane do Centrali Produktów Naftowych.	kontrola stała

MINISTER: J. Dąb-Kocioł

23

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 lutego 1951 r.

(Nr M.T. II-1/5/51)

w sprawie sporządzania uproszczonej dokumentacji przy zakładaniu spółek wodnych (zw. wałowych) mających na celu wyłącznie konserwację i eksploatację urządzeń wodno-melioracyjnych.

§ 1. W myśl art. 210 ust. 1 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) postępowanie dla założenia spółki wodnej (zw. wałowego) opiera się na projekcie, który musi zawierać:

1) potrzebne rysunki i objaśnienia,
2) kosztorys przedsiębiorstwa,
3) wykaz gruntów i innych obiektów, które mają być pociągnięte do udziału.

Dla spółek wodnych (zw. wałowych) mających za zadanie wyłącznie utrzymanie (konserwację) i eksploatację wykonanych urządzeń wodno-melioracyjnych, dopuszcza się uproszczoną dokumentację, która winna się składać:

1) z planów sytuacyjnych zmeliorowanych gruntów,
2) z wykazu wykonanych urządzeń wodno-melioracyjnych,
3) z wykazu grutów włączonych do spółki wodnej (zw. wałowego).

§ 2. Plany sytuacyjne zmeliorowanych gruntów powinny być sporządzone przez personel techniczny państwowej służby wodno-melioracyjnej. Dopuszcza się sporządzanie planów na podstawie istniejącego projektu tych urządzeń lub na podstawie istniejących map, względnie na podstawie szkiców odręcznych, wykonanych w terenie. W każdym jednak wypadku plany te winny wyraźnie przedstawiać: istniejące urządzenia wodno-melioracyjne i ich nazwy, objaśnienia znaków tych urządzeń oraz kierunek południka (północ — południe).

§ 3. Wykaz wykonanych urządzeń wodno-melioracyjnych winien zawierać: rodzaj melioracji, nazwę poszczególnych urządzeń, jednostkę, ilość jednostek oraz obszar zmeliorowany lub chroniony. Wykaz ten winien być sporządzony wg wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Wykaz obszaru gruntów, na które wykonane urządzenia wodno-melioracyjne oddziaływują, a które będą włączone do spółki wodnej (zw. wałowego), może być sporządzony w drodze komisyjnego ustalenia w terenie z wykorzystaniem wykazu obszarów podlegających opodatkowaniu podatkiem gruntowym, planów katastralnych i t.p.

Komisję powołuje Prezydium Powiatowej Rady Narodowej na wniosek państwowej służby wodno-melioracyjnej.

Komisja winna składać się z trzech członków: przedstawiciela Gminnej Rady Narodowej, państwowej służby wodno-melioracyjnej oraz danej gromady.

§ 5. Dokumentacja techniczna, o której mowa w § 1, winna być sporządzana w dwóch egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest do zbioru map księgi wodnej, drugi dla mającej powstać spółki wodnej (zw. wałowego).

Minister: wz **L. Domański**

Załącznik do zarządzenia Min. Roln. i R. R. z dnia 20 lutego 1951 r.
Nr M.T. II-1/5/51

Nazwa i siedziba
Spółki Wodnej (zw. wałowego) . . . . . .
Gmina . . . .
Powiat . . . .
Województwo . . . .

Wykaz

istniejących urządzeń wodno-melioracyjnych

L. p.	Rodzaj melioracji	Nazwy urządzeń wodno-meliorac.	Jedn.	Ilość jedn.	Obszar zmeliorowany przez odwodnienie rowami otwartymi ha	Obszar zmeliorowany przez odwodnienie drenowanie ha	Obszar zmeliorowany przez nawodnienie ha	Obszar chroniony przez wały — ha	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Uwagi: A. Nomenklaturę i kolejność w rubryce 2 ustala się jak następuje:
1) Melioracje szczegółowe
a) gruntów ornych
b) łąk i pastwisk
2) Melioracje podstawowe:
a) rzeki i kanały
b) wały
3) Stacje pomp
4) Inne (gospodarstwa stawowe, deszczownie, zbiorniki, jazy główne i t.p.).
B. W rubryce 3 należy podać wszystkie istniejące urządzenia dla danego rodzaju melioracji (z ich nazwami) t.j. rowów, wałów, rzek, kanałów, mostów, mostków, przepustów, wylotów, drenarskich i t.p.
C. W rubrykach 6,7,8 i 9 należy podawać oddzielne obszary dla każdego rodzaju melioracji (1,2,3 i 4) podanej w rubryce 2 oraz na końcu zestawienia sumy tych obszarów. —

24

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 lutego 1951 r.

(Nr W. Z. III-2/6)

w sprawie zwalczania różycy świń należy, aż do odwołania stosować na terenie całego Państwa następujące zasady:

Prezydium Powiatowej Rady Narodowej (Miejskiej Rady Narodowej) po otrzymaniu zgłoszenia o zachorowaniu świń na różycę deleguje powiatowego lekarza wet., albo wydaje zlecenie przeprowadzenia dochodzeń P.Z.L.Z. na koszt Państwa.

Delegowany lekarz wet. po stwierdzeniu różycy obowiązany jest za zgodą posiadacza zwierząt zaszczepić świnie chore, podejrzane i zagrożone w zapowietrzonej zagrodzie. Posiadacz zwierząt pokrywa koszty leczenia, surowicy i zabiegu.

W wypadku otrzymania następnych zgłoszeń z tej samej miejscowości o zachorowaniu świń na różycę Prez. Pow. R.N. (M.R.N.) zarządzi środki stosownie do przepisów art. 25 rozporządzenia Prezydenta R.P. z dn. 22.VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz §§ 373, 375 i 379—381 rozporządzenia wykonawczego dn. 9.I.1928 r. — bez uprzedniego delegowania na miejsce lekarza wet.

Przy wszystkich urzędowo zgłoszonych wypadkach padnięcia świń lekarz wet. obowiązany jest przeprowadzić sekcję, pobrać próbki i przesłać je do W.Z.H.W., jak również obowiązany jest wydać zarządzenia przewidziane przepisami i zawiadomić sołtysa gromady oraz gromadzkiego przodownika weterynaryjnego, że do następnych wypadków zachorowań świń na różycę lekarz wet. z urzędu nie będzie delegowany, że w gromadzie obowiązywać będą nadal zarządzenia wydane przy pierwszym wyjeździe i by właściciele chorych na różycę świń zwracali się do najbliższego zakładu leczniczego dla zwierząt o zaszczepienie świń chorych i podejrzanych o chorobę. Koszty tych szczepień pokrywa posiadacz zwierząt wg taryfy opłat P.Z.L.Z.

Przepisy ustępu 4 i 5 nie dotyczą okręgów zapowietrzonych i zagrożonych pomorem świń, a nawet i terenów całych powiatów zagrożonych pomorem. Przepisy te nie dotyczą również terenów całych powiatów, graniczących z Czechosłowacją i innych powiatów, w których została urzędowo stwierdzona zaraza cieszyńska świń.

Chorych zwierząt nie wolno dorzynać w chlewie lecz w miejscu odosobnionym: Krew, jelita i inne odpadki głęboko zakopać. Mięso ze świń dorżniętych z powodu różycy należy gotować do czasu — póki ono nie otrzyma barwy szarobiałej, a ciecz spływająca ze świeżych nacięć nie posiada już czerwonej barwy. Mięso takie można używać tylko we własnym gospodarstwie.

W każdym wypadku po zachorowaniu świń na różycę lub padnięciu należy przeprowadzić oczyszczenie zapowietrzonej zagrody (chlewów i innych pomieszczeń) ściśle wg przepisów § 381 wyżej cytowanego rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu Dr. St. Krauss

25

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 lutego 1951 r.

(Nr W.Z. III-4/2)

w sprawie szczepienia psów przeciw wściekliźnie w 1951 r.

Ministerstwo prosi o wydanie rozporządzenia w sprawie przymusowego, ochronnego szczepienia psów przeciw wściekliźnie na terenie tamt. województwa, w oparciu o przepisy rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Ref. Rol. z dnia 2.10. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 405) i z dnia 25.7.1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 356).

Terminy szczepień podane będą oddzielnie.

Równocześnie Ministerstwo prosi o wydanie zarządzenia Prezydiom Powiatowych i Miejskich Rad Narodowych w sprawie organizacji szczepień, ustalenia terminów, miejsc i postępowania przy szczepieniu oraz o szczepieniach uzupełniających w ciągu roku dorastających i nowo-wprowadzonych nieszczepionych psów.

Prezydia Powiatowych i Miejskich Rad Narodowych winny również na podstawie art. 93 punkt. e oraz punkt i — ustawy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, polecić Prezydiom Gminnych Rad Narodowych, przydzielić do każdego punktu szczepienia dwie osoby przy szczepieniu i jedną osobę do dodatkowej rejestracji psów uprzednio nie zarejestrowanych oraz do wypisywania świadectw o dokonanym szczepieniu.

Konieczne ilości druków zaświadczeń Ministerstwo prosi zamówić we własnym zakresie centralnie w „Centrowet". Kredyty na ten cel uruchamiane będą przez Ministerstwo z budżetu centralnego do dyspozycji Prezydium Rad Narodowych (Wojewódzkich i Rad Nar. m. Łodzi) na podstawie zgłoszeń zawierających wykazy należności przypadających do uregulowania za druki otrzymane przez Prezydium.

Prezydium Woj. Rady Narod. m. Łodzi) otrzyma dostateczne ilości szczepionki w opakowaniach 250, 100, 50 i 10 cm.

Szczepionkę należy rozprowadzić do Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt wg zapotrzebowania Prezydiów Powiatowych Rad Narodowych.

W wypadku braku szczepionki należy zapotrzebowanie zgłaszać Państwowemu Woj. Z.L.Z., który odpowiednie ilości brakującej szczepionki zamówi bezpośrednio w „Centrowecie" i o powyższym powiadomi Ministerstwo.

Psy doprowadzone do szczepienia a niezarejestrowane należy zarejestrować w czasie szczepienia i właścicieli psów niezarejestrowanych we właściwym czasie pociągnąć do odpowiedzialności administracyjno-karnej.

Psy niedoprowadzone z ważnych powodów do szczepienia w wyznaczonym terminie należy poddać szczepieniom w terminie dodatkowym w miejscu zamieszkania wyznaczonego lekarza wet.

Lekarze wet. wyznaczeni do przeprowadzania szczepień winni prowadzić kolejny spis zaszczepionych psów i odpowiedni numer kolejny spisu wpisać w świadectwie szczepienia.

Koszt dojazdów wyznaczonych lekarzy wet. do miejsc szczepienia pokryją P.W.Z.L.Z. z kredytów budżetowych przy rozliczeniach z akcji szczepień psów.

W bieżącym roku należy szczególną uwagę zwrócić na konieczność zgładzania psów niezaszczepionych, przy czym zgładzanie psów winno być dokonywane w miejscowościach zelektryfikowanych wyłącznie prądem elektrycznym, w innych miejscowościach z zachowaniem przepisów rozporządzenia z dnia 22.III.1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. z 1932 r. poz. 417).

Zestawienie sumaryczne ze szczepień należy przedstawić Ministerstwu w dwa miesiące po ukończeniu szczepień, podając:

1. Ilość psów zaszczepionych w gminach wiejskich.
2. Ilość psów zaszczepionych w gminach miejskich.
3. Ilość otrzymanej szczepionki.
4. Ilość szczepionki zużytej do szczepień psów w gminach wiejskich.
5. Ilość szczepionki zużytej do szczepień psów w gminach miejskich.
6. Wyniki szczepień (zachorowało, padło i t.d.).
7. Ilość zgładzonych psów z ilości niedoprowadzonych do szczepień.

Dyrektor Departamentu: Dr. St. Krauss

26

KOMUNIKAT

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 31 poz. 288 z dnia 31 lipca 1950 r. ukazało się rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 czerwca 1950 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie norm obszarowych, szacunku, obliczenia od ceny na rzecz osadników wojskowych oraz spłaty należności za gospodarstwa, nadane napodstawie dekretu o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

27

KOMUNIKAT

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 51 poz. 475 z dnia 21 listopada 1950 r. ukazało się rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 października 1950 r. w sprawie norm wynagrodzenia za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie oraz uiszczania w gotówce równowartości opłat, oznaczonych w zbożu.

28

KOMUNIKAT

W Monitorze Polskim (Nr A-108, poz. 1359 z dnia 13 września 1950 r.) ukazało się zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 11 września 1950 r. w sprawie zastępstwa sądowego przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej Przedsiębiorstw Państwowych, podległych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

29

KOMUNIKAT

W Monitorze Polskim (Nr A-120 poz. 1477 z dnia 8 listopada 1950 r.) ukazało się zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1950 r. w sprawie upoważnienia organów wodno-melioracyjnych do udzielania zamówień osobom, nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robot i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prezydialny Pokój 219. Tel. 887-84.

Konto P.K.O. I-1888/416. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Cena 4.— zł.

Drukarnia Akcydensowa. W-wa. Tamka 3. 4 000
Zam. 685 1. III. — 29.III-51. 2-B-28183.